

MARTINUS

REINKARNATIONS-
PRINCIPPET

MARTINUS INSTITUT
København 1969

Copyright
by
Martinus åndsvidenskabelige institut

(Bearbejdet af Mogens Møller).

Logos-Tryk

1. KAPITEL

Døden skal ophøre med at
være et mysterium

Noget som for alle mennesker må være en kendsgerning, når de ellers tænker over det, er, at de skal dø engang. De fleste tænker ikke over det, undtagen når de ved venners eller slægtnings død får det tættere ind på livet, end de plejer, og så kan tanken ligefrem slå dem med rædsel. Døden er en gåde for de fleste mennesker. „Der er jo ikke kommet nogen tilbage og har fortalt, hvordan der er på den anden side, og der er måske ikke engang nogen „anden side“,” sådan siger folk almindeligvis. Det er derfor naturligt, at jeg i mine foredrag også behandler dødens mysterium, som efterhånden skal ophøre med at være et mysterium og også skal ophøre med at

være noget, mennesker skal nære angst eller rædsel for.

Hvad er da døden? Først og fremmest er den en oplevelse, som kommer til absolut alle fysiske væsener i denne verden. Der er ingen af Dem, der tror, at De aldrig skal komme ud for denne oplevelse, dertil er den alt for åbenlyst til stede i alle ting omkring os. Desuden er døden ikke blot en proces, der skal komme engang, den er allerede til stede i Deres indre. De begyndte allerede at dø, da De blev født. Hvor er den spæde barnekrop henne, De kom til verden i? Hvor er det lille barneansigt, hvormed De i spændt forventning imødeså juleaften, det lille ansigt, som strålede, både da De som barn kom ud for julens vidunderlige eventyr og oplevede alle de andre af barndommens lykkelige timer?

Dette ansigt eksisterer ikke mere på det fysiske plan, De har et andet ansigt nu. Og hvis De er et gammelt menneske i dag, kan man spørge: hvor er det unge og smidige legeme henne, hvormed De som ungt menneske omfavnede den, De holdt af? Og hvor er det modne legeme, hvormed De satte kronen på Deres livsværk og oplevede kul-

minationen af Deres fysiske fremtræden i dette liv? Disse legemer er, hvis De i dag er en gammel mand eller kvinde, for længst døde. Det gamle menneske har faktisk allerede oplevet reinkarnationen eller genfødslen adskillige gange, inden det skal dø.

2. KAPITEL

Organismeforvandling

Det kan ikke nægtes, at disse fysiske legemer ikke mere eksisterer. Her vil De måske foreholde mig, at et ældre menneskes nuværende legeme er det samme, som vedkommende havde som barn og som ungt menneske, blot forældet og udslidt. Men en sådan opfattelse er baseret på en illusion. En organisme er en „levende ting“, den er en organisation af levende mikroindivider, som vi kalder organer, celler, molekyler og atomer. Med undtagelse af organerne er disse mikroindividers kredsløb af så hurtigt et tempo, at deres fysiske tilværelse bliver af langt kortere varighed end makrovæsenets. Derfor udskiftes disse væsener stadigt i makrovæsenets organisme. Hvert minut er der celler og atomer, der fødes og dør i vor organisme, så den faktisk er underkastet en stadig forvandlingsproces og i løbet af blot nogle få måneder næsten er helt fornyet. Det er således ikke noget ringe antal legemer, et ældre menneske allerede har lagt bag sig. Hver fornyelse må erken-

des som et nyt legeme. Men disse reinkarnationer eller genfødsler mærker De jo ikke så meget til, idet De bag denne forvandling fortsætter en stadig uafbrudt oplevelse af livet. Udskiftningen finder kun gradvis sted og i så mild og tilpasset en form, at livsoplevelsen normalt ikke generes eller afbrydes deraf. Men hvis man forestiller sig, at disse mikrovæseners udskiftninger fandt sted på et for alle disse væsener fælles tidspunkt, måtte organismen jo derved gå under, og en helt anden organisme afløse den. En form for dødsproces måtte da opstå mellem disse udskiftninger. Vort barnelegeme ville da være uforanderligt indtil det øjeblik, vi var modne til at tage vort ungdomslegeme i besiddelse, og begrebet „at vokse” ville være ukendt for os i den forstand, hvori vi nu kender det. Udskiftningen, der ikke kunne ske gradvis, måtte da ske pludseligt, vi måtte falde i en slags søvn eller dvaletilstand, og under denne søvn måtte det nye legeme, det der skulle bære vor ungdomsbevidsthed, hurtigt vokse frem, og barnelegemet måtte lige så hurtigt skrumpes sammen og afkastes til fordel for det nye. Vi ville da vågne op i et

nyt legeme og tage det i brug en periode, indtil en ny udskiftning skulle finde sted.

Der findes virkelig i denne fysiske verden væsener, der oplever deres livsfornøjelse efter dette princip, nemlig adskillige insekter, der gennemløber larve-, puppe- og sommerfuglestadier. Disse væsener må opleve en slags dødsproces mellem hvert af stadierne inden for det enkelte lokale jordliv. Tænk, hvis vi skulle det samme! Vi måtte så en skønne dag blive overvældet af en voldsom trang til dyb søvn, og det legeme, som vore slægtninge og venner var vant til at identificere os ved, ville skrumpes sammen og visne, og et nyt ville vokse frem. Dagsbevidstheden ville dermed igen kunne udfoldes, og vi ville vågne op i et nyt og skønt legeme, som ingen ganske vist ville kende som „os”. Ja, vi kunne endda være med til begravelsen af vort nylig kasserede legeme. For nogle mennesker vil alt dette lyde komisk, for andre måske uhyggeligt, men der findes altså dog væsener i universet og endda på denne klode, som oplever den fysiske livsfornøjelse efter et sådant princip.

3. KAPITEL

De jordiske menneskers organismeudskiftning

Jeg har kun berørt alt dette, fordi det i virkeligheden løfter en første lille flig af det slør, der dækker den proces, menneskene kalder døden, og som de ofte er så rædselsslagne for. Men mennesket har ingen andre årsager end dem, det selv skaber, til at være bange for døden. Og gennem åndsvidenskaben har vor tids søgende mennesker mulighed for at gøre sig så fortrolig med, hvad det er, der sker ved dødsprocessen, at angsten og uvisheden kan overvindes og afløses af tillid og tryghed. Det er ganske vist rigtigt, at der ved den af menneskene kendte dødsproces kun bliver det aflagte fysiske legeme eller liget tilbage, uden at man ser væsenet fremtræde i en ny skikkelse. Men er det noget urokkeligt bevis for, at bevidstheden udslettes med organismens opløsning? Nej, et andet menneskes bevidsthed kan vi kun opleve fysisk, når dette andet menneske har et fysisk legeme at manifestere sig igennem, ligesom

vi kun kan opleve radiobølger, når der også findes et radioapparat, hvorigennem de forvandles til lydbølger.

Men vi tvivler da ikke om, at radiobølgerne findes, selv om vi ikke kan høre dem? Det levende væsens bevidsthed eller psyke er også en realitet, der eksisterer i stråle- og bølgeform. Det er disse energier, der forårsager hele livsfornyelsen og organismeforvandlingen, både hvor det sker i adskilte etaper som hos de nævnte insekter, og hvor der finder en gradvis næsten umærkelig forvandling sted som hos det jordiske menneske. Og har man ikke netop i sammenligningen mellem nævnte insekters organismeudskiftning og organismeudskiftningen hos den art af væsener, som jordmenneskene tilhører, et bevis på, at denne udskiftningsevne som alle andre evner er underkastet begrebet udvikling? Jordmenneskets evne til at forvandle sin organisme er i virkeligheden langt mere udviklet end insekternes.

At kunne skifte organisme ganske umærkeligt, som jordmennesket gør det i en fysisk inkarnation gennem stadierne barndom, ungdom, manddom og alderdom uden at

skulle afbryde dagsbevidsthedsfunktionen, og at kunne have fornemmelsen af, at det stadig er den samme organisme, uden at det i virkeligheden er det, er noget af et ideal i forhold til det udviklingsstadium, hvor væsenerne i en inkarnation skal gennemgå en slags dødsproces flere gange.

Det jordiske menneske er nået frem til et udviklingstrin, hvor det er fri for den slags ubehagelige afbrydelser i organismeforvandlingen, indtil dets jordliv gennem sygdom, ulykkestilfælde eller alderdommens naturlige slitage afbrydes, og dets bevidsthed bæres af de åndelige eller stråleformige legemer, der også bærer bevidstheden under søvnen. Men når der findes en organismeudskiftningstilstand, der er mere primitiv end menneskets, er det jo lige så naturligt, at der også findes en, i forhold til hvilken menneskets må siges at være primitiv, men som mennesket efterhånden kan udvikles til at benytte sig af. Det vil sige en organismeudskiftning, hvor også den proces, vi kalder døden, kan ændres til en gradvis forvandlingsproces i stedet for en brat overgang fra en tilstand til en anden. Og dermed vil „dødens gru” være overvun-

det, der vil ikke være nogen som helst form for chokvirkning i forbindelse med denne forvandlingsproces, som der kan være det for mennesker nu, hvor de med deres fysiske øjne ser andre menneskers fysiske legemer blive til lig, uden at de med de samme øjne kan se de samme mennesker i de stråleformige legemer, der nu bærer deres bevidsthed.

4. KAPITEL .

Total og partiel organismeudskiftning

Når organismeforvandlingen, genfødsels- eller reinkarnationsprincippet således er underkastet udvikling, må der være et mål for denne udvikling, og det er at gøre udskiftningen mere og mere umærkelig. Jordmenneskene og de med dem beslægtede kategorier af væsener har altså nået dette mål til fuldkommenhed inden for et enkelt jordliv. Ja, de har nået det så fuldkomment, at mennesket slet ikke mærker sin organismeudskiftning og benægter reinkarnationen. De lægger nu kun mærke til udskiftningsprocessen der, hvor den endnu ikke er fuldkommen og kaldes døden. Her har de endnu ikke formået at skabe en partiel organismeudskiftning, men er underkastet den totale organismeudskiftning, og fordi de kun er vant til en „partiel død“, tror de, at den totale organismeudskiftning er ensbetydende med en „total død“. Men det er kun en kort tid, at mennesket vil befinde sig i en sådan tro af mangel på kendskab til livets

evige love; mange søgende mennesker er allerede begyndt at finde frem mod en løsning af dødens gåde.

Men det er ikke livets mening, at menneskene skal beskæftige sig med „døden” og „den åndelige verden” på et mystisk plan, det skal blive dagklar videnskab, og mennesket skal med tiden blive i stand til med sin viden og sin skabeevne at overvinde døden.

Det er Forsynets eller Guddommens vilje, at det levende væsen skal nå frem til gennem en lang periode i udviklingsspiralen at kunne opleve sin evige tilværelse uden de organismeafbrydelser, som må finde sted i en udviklingsspirals planterige og dyrerige. Det vil altså sige, at en sådan umærkelig organismeudskiftning, som det jordiske menneske er nået frem til at beherske inden for et enkelt jordliv, engang i fremtiden også vil beherskes af samme væsen, når det glider fra den fysiske tilstand over til den stråleformige.

Det er i virkeligheden begrebet „opstandelse”, der med tiden skal blive en realitet for det jordiske menneske, som, når det er nået frem til et sådant udviklingstrin, hvor

det med sin viljekraft behersker materien, ikke mere kan betegnes som et „jordmenneske“, men som et „rigtigt menneske“, et „menneske i Guds billede“.

I mine kosmiske analyser og symboler kan jeg påvise, hvor i udviklingsspiralen dette mål vil blive til virkelighed. I den sidste del af spiralens tredie rige, det rigtige menneskerige, vil en sådan fuldkommen tilværelse begynde at blive en kendsgerning. Da skal væsenets overgang mellem den fysiske og åndelige livsoplevelse ikke mere hæmmes af nogen „dødsproces“, overgangen vil blive lige så fuldkommen, som overgangen fra barndom til ungdom og fra ungdom til manddom og fra manddom til alderdom er det i dag for det jordiske menneske.

5. KAPITEL

At lære at dø ved at lære at leve

Indtil den udviklingsepoke er nået, må jordmennesket dog stadig opleve sin tilværelse som en i fysiske og åndelige lokale liv afgrænset fremtræden, hvor overgangene kun kan finde sted som totaludskiftninger af organismer, der igen bevirker, at væsenet almindeligvis kun er bevidst i den af de to sfærer, i hvilken det i øjeblikket befinder sig, og i alt fald ofte under sit ophold i den fysiske verden er tilbøjelig til at benægte den anden sfæres eksistens. I princippet på en måde det samme, som hvis larven ville benægte sommerfuglens eksistens. Gennem den moderne åndsvidenskab har vor tids søgende „menneskelarver“ dog mulighed for at lære andet end deres egen lille lokale „larveverden“ at kende. De kan få et overblik over livsudviklingen, over den skabelsesproces, de befinder sig midt i, og de kan få kendskab til, hvad det er, der befordrer udviklingen af den tilstand, hvor smerte, lidelse og død er overvundet.

Den tilstand af umærkelig organismeud-

skiftning, som det jordiske menneske nu oplever i en fysisk inkarnation, har det naturligvis taget meget lang tid at nå frem til, og det må lige så naturligt tage sin tid, inden overgangen til den åndelige verden kan foregå på samme måde. Men allerede nu har det enkelte jordmenneske mulighed for at gøre døden til noget smukt i stedet for noget rædselsfuldt. Det kan lære at dø, ved at det lærer at leve, det vil sige, ved at det lærer livets love at kende og søger at leve i overensstemmelse med dem. Jo mere et menneske lever med sine tanker, følelser og handlinger på bølgelængde med universets grundtone eller den universelle moral: at være til gavn og glæde for levende væsener, desto lettere vil døden blive, når den engang kommer. Den vil føles som en livsfornyelse, en herlig hvile fra det til tider lidt besværlige liv i den fysiske materie. Men det vil ikke blive en hvile, som den man får i en lænestol eller på en sofa, nej, det bliver på samme måde, som man oplever det i den mest vidunderlige ferie, man kan tænke sig. Med sin tanke som befordringsmiddel besøger man zoner og sfærer alt efter ønske, og også dette er baseret på uni-

verselle love. Så kommer der igen en organismeudskiftning, væsenet må tilbage til den verden, hvor der eksisterer modstand, som udvikler, og hvor det gør ondt at tænke forkert. Men det får nu en ny, frisk organisme, som opbygges i moders liv, og nye muligheder for i et kommende fysisk liv at lære at tænke og at lære at leve, så det efterhånden kan overvinde døden.